

Bona nit veïnes i veïns,

Fa ja unes setmanes la Junta de l'Associació de Veïns em va proposar ser avui aquí, fent el pregó de les festes del Barri. No us negaré que em va fer il·lusió i vertigen a parts iguals. Vertigen perquè això de parlar en públic mai ha sigut el meu fort. Però em va fer il·lusió per una sèrie de raons que intentaré resumir breument:

- Il·lusió perquè sempre he tingut molta estima al barri que m'ha vist créixer.
- Perquè els pares van estar vinculats durant molts anys a l'Associació.
- Perquè en el seu dia la mare també va ser aquí, llegint el seu pregó.
- Il·lusió perquè ser aquí inaugurant les festes d'aquest any, encara no pugin ser com les festes pre-pandèmia, significa un altra petit pas cap a la normalitat que tots tant anhelem.
- Il·lusió perquè ara aquest barri també és el barri de la meva nebodeta, la Jana.
- I finalment, perquè se m'oferia fer el pregó com a veïna del barri i com a personal sanitari que ha estat al peu del canó durant l'últim any i mig lluitant contra la COVID-19.

Així doncs, intentaré parlar-vos una mica des d'aquestes dues Albes, la veïna i la metgessa.

Comencem per "l'Alba metgessa". La carrera de Medicina, com molts sabeu o deveu suposar no és una carrera fàcil. Molts anys d'estudiar, hipotecant part important de la teva vida personal per dedicar-la als llibres. Després, quan acabes els 6 anys de carrera, lluny d'acabar la maratón, encara queda un any, si tens sort i t'ho treus a la primera, de preparació per a les oposicions MIR. 10 hores mínimes d'estudi diari i descans els diumenges. Després si tens sort escullis la plaça i el centre en el que vols fer la teva especialitat, que són 4 o 5 anys més segons l'especialitat que escullis. Durant aquest llarg camí, intentes agafar-te a les ganes de cuidar i acompanyar els malalts per seguir endavant i no tirar la tovallola. En el meu cas vaig decidir fer l'Especialitat de Medicina de Família a l'Àrea Bàsica de Salut del Baix Penedès i a l'Hospital de Santa Tecla (perquè sí, els metges de família també som especialistes). Doncs va ser fent el primer any de l'Especialitat de Medicina de Família que em va enganxar de forma desprevinguda, com a tots nosaltres, la maleïda pandèmia de la COVID-19.

Si us dic 14.3.2020 què us ve al cap? Per a la majoria de vosaltres aquesta és la data d'inici de l'Estat d'Alarma. Per a mi i la meva parella, el Josep, també era el dia en què havíem de celebrar el nostre casament envoltats de les persones que més estimàvem. En qüestió de 48h tot va canviar ràpidament. Havien confinat a part de la família a Igualada i per qüestions òbvies veiem trontollar la celebració i tot el que venia després. Així doncs, va tocar anular la festa.

Tot i així vam aconseguir casar-nos en una cerimònia molt íntima i improvisada abans de que Pedro Sánchez comunicqués "el inicio del Estado de Alarma". Però no us penseu

que la història s'acaba aquí. 48h després ens va tocar canviar una magnífica lluna de mel pel Japó, on a més celebraríem la meva incorporació al club dels 30, per, jo, atendre malalts COVID a la planta de Medicina Interna de la Tecla i el Josep per anar a treballar al laboratori, que rebia les mostres de la regió d'Igualada, entre d'altres llocs. En 48h tots les sanitaris havíem perdut el dret a vacances perquè tocava estar a primera línia cuidant la salut de la nostra població.

Recordo perfectament la por i la incertesa d'aquells primers dies a l'hospital. Ens trobàvem davant d'una situació i malaltia totalment desconegudes per tots nosaltres, no sabíem el que ens trobaríem ni com havíem de fer-hi front, tampoc disposàvem dels recursos necessaris i les notícies que arribaven dels hospitals de la regió de Barcelona no eren gens optimistes. Recordo la sensació de ser en una pel·lícula de ciència ficció quan vam començar a posar plàstics al mig dels passadissos, a mode de cortines, per separar una mica les diferents parts i intentar aconseguir el que en dèiem "zones netes". Van ser dies de molta por, de contagiar-me i de contagiar als meus, als pares, als sogres, etc. Sobretot patia per la iaia que era a la residència on ja no podíem entrar, per la Dominica la meva "altra iaia", també per l'Anna, que estava embarassada de la petita i sobretot pel Josep, que era amb qui vivia i a qui veia després de "passejar-me" tot el dia en un hospital ple de coronavirus. I si ja vivia amb por i angoixa aquelles setmanes, tot es va fer més dur quan vam perdre a un gran company del CAP, el Joan Esteve. Joan allà on siguis, des d'aquí t'envio una gran abraçada.

Les primeres setmanes, el camí de Tarragona a Sant Sadurní va ser la meva estona per deixar anar alguna que d'altra llàgrima i per agafar forces per tornar-hi l'endemà, això mentre anava per una autopista que era més buida que mai. A les 20h, tocava sortir al balcó a compartir uns minuts amb els veïns i per rebre l'escalf de tots ells. També per acompanyar a aquelles persones que també eren personal essencial fossin de l'àmbit que fossin. No us negaré que els primers dies els aplaudiments sentits del veïnat em feien posar els pèls de punta, a vegades em feien caure alguna llagrimeta, i també em donaven força per no tirar la tovallola i per ser encara més conscient de la labor que estàvem fent.

Passats uns mesos els aplaudiments seguien als balcons però la realitat a la feina era molt diferent. La gent començava a estar cansada de la situació i cada vegada més persones venien amb exigències i a vegades amb males paraules.

Una cosa que com a metgessa d'Atenció Primària m'ha dolgut força durant aquests mesos ha sigut la gent que venia a l'hospital i feia el comentari de "como en el CAP no trabajan, como no atienden a nadie he venido aqui" o "com el CAP només em visiten per telèfon i això si te l'agafen...". Des d'aquí m'agradaria reivindicar la feina que jo i molts altres metges de família hem fet durant la pandèmia. La Primària s'ha hagut de

reinventar en molt poques setmanes. No teníem els recursos necessaris per fer front a tot el que venia, recursos que ja eren insuficients des d'abans de la pandèmia, i si HEM TREBALLAT COM MAI. A les notícies tot eren dades d'ingressos als hospitals i de morts. Però qui atenia als milers de persones que tenien símptomes però que no tenien criteris d'ingrés hospitalari? Qui s'encarregava dels controls d'aquests símptomes i dels estudis de contactes? Qui intentava donar la millor resposta possible dins de les circumstàncies a les altres necessitats dels pacients? Qui està gestionant ara part de la vacunació i aquesta nova onada que té menys impacte a nivell hospitalari però que col·lapsa de nou a l'Atenció Primària?

També s'han hagut de tancar quiròfans i consultes per la necessitat evident de tenir llits per atendre els malalts de COVID i penso que, igual que molta gent ha entès que això s'ha hagut de fer, també hauria de mirar amb el mateix prisma a la Primària. Entenc que moltes coses es podrien haver fet millor, que l'atenció telefònica no era la millor eina per atendre part de les consultes, però penso que havia de fer servir aquest altaveu que tinc avui, per reivindicar el gran esforç i la feina que ha fet la Primària durant aquests mesos.

Des de la meua humil opinió, penso que si s'ha trobat tant a faltar el paper de l'Atenció de la Primària com el teníem entès abans de la pandèmia és perquè fem una feina de formiguetes que només hem sigut capaços de veure com a ciutadans quan ens ha faltat. D'aquesta pandèmia en treurem coses bones a nivell organitzatiu, n'estic segura, però també ens hem de recordar de les coses que han mancat perquè cada un de nosaltres, com a ciutadans, perquè ens hi va la salut de tots, sortim al carrer i reclamem tots aquells recursos materials i personals que vam perdre quan hi van haver les retallades i que tanta falta fan, com s'ha fet més evident que mai durant la pandèmia.

És així, tenim dues opcions: o no fer res i esperar a que una altra situació desprevinguda ens torni a agafar en calces o lluitar per un dret que és de tots.

Així doncs, i abans de deixar de banda a "l'Alba metgessa", m'agradaria dir-vos això: Cuidem al nostra personal sanitari perquè hem estat i seguim estant al peu del canó en la lluita contra la COVID, perquè els metges que estem fent l'especialització hem sacrificat part de la nostra formació per atendre de la millor manera possible a les persones que acudien als nostres hospitals i CAP. Perquè la pandèmia ha provocat que molts de nosaltres ens replantegem el nostra futur professional, perquè No, la vocació no ho justifica tot, perquè la pandèmia ha fet que alguns hagin tirat la tovallola i que gran part de nosaltres encara ens estiguem recuperant física i mentalment de tot el viscut aquests mesos. I recorda, que si el teu metge o metgessa no té cita fins d'aquí 3 setmanes, no és culpa del teu metge, que té visites afegides de forma forçada a l'agenda a més no poder, sinó dels de dalt. És a ells a qui hem de dirigir les queixes per

a fer pinya i aconseguir una sanitat de qualitat. Hem de lluitar per tenir una Primària potent, que tingui el temps i els recursos necessaris per atendre els pacients de la manera que ells mereixen i de la forma que a nosaltres ens agradaria.

També volia donar les gràcies a tots aquells i aquelles que des de casa, respectant les restriccions i fent les coses ben fetes, ens heu cuidat a la resta.

Ara canvio de perspectiva, us parlaré des de "Alba veïna". Com a "Alba veïna" tinc molt records del barri. Poc abans de néixer jo els pares i l'Anna van deixar l'Arboç i van mudar-se a una planta baixa amb jardí al passatge de sitges nº9. I allà vaig viure fins que als 19 anys vaig marxar a estudiar a BCN. Al llarg d'aquests 19 anys vaig veure com a l'altra banda de la carretera de Vilanova les vinyes desapareixien i el barri de La Girada s'obria pas, o com la via del tren que ens separava de la resta de la vila passava a viure sota terra, i segur que d'altres canvis que ara no sóc capaç de recordar. També, als 7 anys, vaig viure la primera entrada de Sant Fèlix al Barri, a casa nostra, quan la mare va ser administradora l'any 97. Tot i que referent a això he de reconèixer-vos, perquè segur que els pares i l'Anna ho estan pensant, que amb els meus 7 anys i la meva por als coets vaig passar part de l'entrada terroritzada i amagada dins un armari. Però bé, deixant això de banda, sincerament quan penso amb el barri els primers records que em venen són uns altres. Recordo les tardes i nits jugant al carrer, sobretot a l'estiu, amb l'Anna i amb els nens i nenes dels carrers més pròxims, la Maria Bargans, la Meritxell i el Xavi, el Raimon Gumà, el Marc. També a vegades amb l'Oriol i el Roger Casals. Recordo els dies de reis, quan la Carla Saumell i jo ens ensenyàvem els regals que ens havien portat de balcó a balcó. La Carla, una gran amiga que m'ha donat el barri, amb la que vaig compartir els millors moments de la meua infància i a la que encara estimo amb bogeria. Recordo els dies que anàvem a visitar a la Maria Vendrell a casa seva, just a la porta del costat de la nostra, i que sempre ens rebia amb un somriure i algun que d'altra bombó de xocolata. També penso en el temps en què la Sònia Mateu i algunes vegades el Jordi ens venien a buscar a l'escola i ens portaven a casa la Maite i el Mateu. Encara ara em venen al cap el gust i l'olor d'uns iogurts de plàtan que sempre ens donava la Maite. També em venen el cap les festes de Nadal a l'Associació, com esperàvem amb neguit poder cagar el tió, com tots els nens del barri cantàvem cançons plegats mentre "escalfàvem els pals" i com després escrivíem la carta al reis per poder-la entregar al patge. Forces anys després, encara em fa especial il·lusió veure com el pare, amb l'ajuda de la resta de la família, prepara el pessebre i el comparteix amb aquells veïns i veïnes que volen venir a fer-li una ullada. També recordo amb molt d'afecte tantes i tantes festes d'aniversari que havíem fet al local de l'Associació, fins i tot la dels meus 25 anys, que ja no era tant petita!

I de la festa que avui comença, la festa del barri, sempre recordaré els sopars, la milla urbana on durant uns quants anys vaig participar, el concurs de dibuixos que es va fer per estampar la samarreta i en el que vaig participar (que per cert juraria que encara

ronda per casa els pares) i les activitats que s'organitzaven per a la canalla i sobretot, la xocolata desfeta que mai em volia perdre. Així que com ja he dit anteriorment, m'alegro de ser aquí, inaugurant les festes del barri i imaginant amb un somriure una sèries de coses: com la petita de la família, la Jana, també creixerà en aquest barri, imaginant com el passatge de sitges es tornarà a omplir de nens i nenes jugant les tardes i nits d'estiu, la Jana, el Jan, la Eileen i tots les nens i nenes que poc a poc vagin naixent o incorporant-se la barri. Imaginant als petits de la família esperant cagar el tió i veure el patge amb aquella mateixa il·lusió amb què ho fèiem nosaltres, ajudant a l'avi Joan a fer el pessebre, menjant la xocolata durant les festes i tants d'altres records bonic que segur que viuran en aquest barri, el seu barri, el nostra barri.

Us desitjo a tots una bona festa,

Moltes gràcies